

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ

Гж 110/05

05.10.2005. година

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Софије Вагнер-Личеноски и Неде Антонић, чланова већа у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник БВ адвокат, ради оспоравања жига, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду П.бр. 38/05 од 1. 7. 2005. године, у седници већа одржаној 5.10.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована, па се ПОТВРЂУЈЕ пресуда Окружног суда у Београду П.бр. 38/05 од 1. 7. 2005. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду П.бр. 38/05 од 1. 7. 2005. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца у односу на туженог па је утврђено да је тужилац подносилац пријаве за признавање жига "ДД" за обележавање Фестивала ауторског филма и то са даном подношења пријаве од стране туженог Заводу за интелектуалну својину Министарства за унутрашње и економске односе Србија и Црна Гора за признање жига са заштићеним знаком "ДД" на дан 17. 9. 2004. године. Ставом другим изреке, наложено је Заводу за интелектуалну својину Министарства за унутрашње и економске односе Србија и Црна Гора да у свом регистру упише тужиоца као подносиоца пријаве жига "ДД", а на основу ове пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове овог поступка у износу од 30.250,00 динара.

Против првостепене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући исту из законских разлога предвиђених чл. 360. ст. 1. тач. 1. до 3. ЗПП, образлажући као у жалби.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе чл. 372. ЗПП, другостепени суд налази да је жалба неоснована.

Првостепена пресуда није захвећена битним повредама одредаба парничног поступка на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на повреде одредаба парничног поступка које би могле бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

Према чињеничном утврђењу, од 1994. године одржава се фестивал ауторског филма "ДД" и то сваке године под истим насловом. На овим фестивалима учествују домаћи али и инострани аутори филмова. Сваке године фестивал прати каталог са истим називом "ДД" и ознаком тужиоца - "ЂЂ" (сваки од каталога има одштампан и тужиочев лого). Одржавање фестивала редовно је праћено од стране домаће и иностране јавности путем средстава јавног информисања а што је утврђено увидом у новинске чланке. Тужени је био директор тужиоца и фестивала до пензионисања (априла 2003. године), па је његово име навођено у каталозима до 2003. године, док је у каталогу за последњи (11) фестивал одржан 2004. године, наведено име новог директора фестивала. Тужени је 17. 9. 2004. године Заводу за интелектуалну својину Министарства за унутрашње и економске односе Србија и Црна Гора поднео пријаву за признавање жига са заштићеним знаком "ДД" на своје име.

Код правилно утврђених одлучних чињеница да је тужилац од 1994. године организовао фестивал ауторског филма "ДД", дакле 10 година пре него што је тужени поднео Заводу за интелектуалну својину пријаву за признање жига са заштићеним знаком "ДД", да је сваке године организовање фестивала обележавао истим називом и ознаком "ДД", те да је наведени назив постао опште познат и везан за организатора фестивала (тужиоца) како учесницима фестивала у земљи и иностранству тако и публици, а преко новинских текстова и широј јавности, правилно је првостепеним суд применом материјалног права чл. 66., 67. и 68. Закона о жиговима у вези са чл. 6. бис. Париске конвенције о заштити индустријске својине, усвојио тужбени захтев тужиоца тако што је утврдио да је тужилац подносилац пријаве за признавање жига "ДД" за обележавање фестивала ауторског филма и то са даном подношења пријаве од стране туженог Заводу за интелектуалну својину Министарства за унутрашње и економске односе Србија и Црна Гора за признавање жига са заштићеним знаком "ДД" на дан 17. 9. 2004. године, те наложио Заводу за интелектуалну својину Министарства за унутрашње и економске односе Србија и Црна Гора да у свом регистру упише тужиоца као подносиоца пријаве жига "ДД", на основу пресуде. Разлоге првостепеног суда као исцрпне, аргументоване и законите у свету прихвата и другостепени суд.

Другостепени суд је понио жалбени разлог туженог у вези са питањем па ли назив и концепција

другостепени суд је цеоно жалбени разлог туженог у вези са именом да ли назив и концепција фестивала ауторског филма "ДД" заиста представља жиг, који ужива заштиту по закону о жиговима, па је нашао да је исти без утицаја на одлуку у овој правној ствари јер тужилац у овом поступку није тражио да се утврди да назив фестивала представља жиг, већ да буде оглашен за подносиоца пријаве за признавање жига а о којој пријави ће у прописаном поступку одлучити надлежни орган.

Жалбени навод туженог да се ради о ауторском делу чији је творац тужени који је то своје дело заштитио по правилима Закона о заштити ауторских права са позивом на потврду о уношењу у евиденцију и депоновању ауторских дела и предмета сродних права издату од стране Министарства за унутрашње економске односе под бр. А-189/04/1 од 17. 5. 2004. године, није основан јер се тиме што је тужени унео и депоновао у евиденцију депонованих ауторских дела и предмета сродних права у Заводу за интелектуалну својину Министарства за унутрашње и економске односе Србија и Црна Гора, дело са насловом "ДД" фестивал ауторског филма, означивши себе као аутора, не потврђује да депоновани предмет има својство ауторског дела или предмета сродно правне заштите, нити да на том предмету постоји ауторско или сродно право, већ депозит служи искључиво као обезбеђење доказа о чињеницама које могу бити од значаја за евентуални судски спор или неку другу потребу у вези са предметом депоновања, а што произилази и из текста наведене потврде.

Неосновано се жалбом туженог оспорава чињенично стање утврђено ожалбеном пресудом. У проведеном поступку првостепени суд је прочитао све материјалне доказе, водећи рачуна како о наводима парничних странака тако и о садржини материјалних доказа те наводећи све релевантне чињенице које ова доказна средства чине подобним. Стога је ожалбена пресуда донета правилном оценом изведених доказа, сходно чл. 8. Закона о парничном поступку, а правилност утврђеног чињеничног стања жалбеним разлозима није доведена у сумњу јер су у спроведеном поступку утврђене све одлучне чињенице за доношење одлуке у овој парници.

Правилна је и одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка јер је иста заснована на одредби чл. 149. ст. 1. и чл. 150. ЗПП.

Са наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци на основу одредбе чл. 375. ЗПП.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

сд